

Arrest

**nr. 118 457 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 april 2008, dient op 4 april 2008 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 oktober 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 22 714 van 3 februari 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker dient op 16 september 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 4 oktober 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Op 4 april 2008 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde in het kader van deze asielaanvraag Iran ontvlucht te hebben omdat u vreesde, als chauffeur werkzaam voor het Ettelaat (Ministerie van Informatie), naar Libanon gestuurd te worden om er een terroristische aanslag te plegen. Op 28 oktober 2008 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 3 februari 2009. U keerde niet terug naar Iran en vroeg op 16 september 2013 een tweede maal asiel. Twee à drie maanden daarvoor had u immers vernomen dat uw familie sinds uw vertrek uit Iran veel problemen heeft. Zo werden uw vader en uw broer meermaals voor ondervraging opgepakt. Tijdens hun ondervragingen gaven ze aan dat u naar België was gevlucht. Na deze ondervragingen werden ze telkens weer vrijgelaten. Ook uw schoonbroer [K.], de broer van uw echtgenote, werd omwille van u gearresteerd. Drie dagen na zijn arrestatie droegen de Iraanse autoriteiten zijn lijk over aan de familie. Hierdoor kreeg uw vader een hartaanval en kan u geen contact meer opnemen met uw schoonfamilie. Ook uw in Iran achtergebleven echtgenote en kinderen dienen uit schrik voor een arrestatie door de autoriteiten voortdurend binnen Iran te verhuizen. Tot slot gaf u aan dat u hier in België zware psychische problemen heeft.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst komt uw geloofwaardigheid bij uw tweede asielaanvraag nog verder op de helling te staan door een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Waar u bij uw eerste asielaanvraag beweerde (behalve over een vals paspoort op naam van [M.N.]) nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt (CGVS 1e AA 19/06/2008, p. 8), blijkt uit uw administratieve dossier dat u bij uw regularisatie-aanvraag d.d. 30 november 2009 een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort, uitgereikt op 12 november 2007, i.e. nauwelijks zeven maanden voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, toevoegde.

Betreffende de problemen van uw familie na uw vlucht uit Iran - verschillende familieleden werden naar aanleiding van uw beweerde problemen meermaals ondervraagd en tijdens één van die ondervragingen overleed uw schoonbroer - dient er vastgesteld te worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband kan herhaald worden dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Deze vaststelling wordt overigens bijkomend bevestigd doordat u, net zoals reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag opgemerkt werd, ook in het kader van uw tweede asielaanvraag geen enkel overtuigend bewijs neerlegde. Zo legde u onder meer de overlijdensakte van uw schoonbroer (de broer van uw echtgenote) niet neer. U beweerde deze overlijdensakte niet te kunnen neerleggen omdat uw schoonfamilie, die deze akte in haar bezit heeft, kwaad is op u (verklaring DVZ 2e AA, vraag 15). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Uit uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt immers tevens dat u regelmatig contact onderhoudt met uw schoonbroer Said, i.e. de echtgenoot van de zus van uw echtgenote. Via hem vernam u ook toevallig het overlijden van uw schoonbroer (verklaring DVZ 2e AA, vraag 20). Dat u het overlijden van uw schoonbroer niet objectief aantoonde, terwijl dit redelijkerwijs kan worden verwacht, ondermijnt dan ook verder uw geloofwaardigheid.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielmotieven nog steeds geen enkel geloof kan worden gehecht.

Gezien er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht, blijkt uit niets dat uw psychische problemen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt verzoeker dat er sprake is van een overschrijding van de appreciatiebevoegdheid.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Art. 57/6/2 van de Vreemdelingenwet regelt de bevoegdheid van het CGVS om een nieuwe asielaanvraag al dan niet in overweging te nemen.

[...]

Het is echter opvallend dat het CGVS de verklaringen als ongeloofwaardig bestempelt en deze op die manier dus ten gronde onderzoekt, maar tegelijkertijd de niet-inoverwegingname aanvoert. Dat de nieuwe verklaringen in het verlengde liggen van de eerste asielaanvraag vormt op zich geen probleem

De elementen zijn immers nieuw en waren nog niet gekend ten tijde van de eerste asielprocedure. De beslissing tot niet-inoverwegingname moet op een bijzonder korte termijn van 8 werkdagen getroffen worden. De reden hiervoor is dat het Commissariaat enkel preliminair dient te kijken naar de nieuwe elementen en moet oordelen of deze de kans dat de asielzoeker in aanmerking komt als vluchteling aanzienlijk vergroten. Dit wil niet zeggen dat het Commissariaat de geloofwaardigheid moet vaststellen van de verklaringen. Door de niet-inoverwegingname kan verzoeker immers geen beroep ten gronde instellen bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen.

Door meer te doen dan louter vaststellen of er nieuwe elementen voorhanden zijn gaat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheden te buiten. RvV 25 november 2009, nr. 34 807: De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of er bij de asielaanvraag al dan niet nieuwe gegevens werden aangebracht. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

Bij arrest van 25 november 2009 stelde de Raad

"Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt beoordeeld. Een dergelijk prima facie onderzoek kan uiteraard geen doorgedreven onderzoek inhouden naar de draagwijdte, echtheid en datering van de documenten."

Het onderzoek hier betreft geen documenten, maar wel verklaringen. Deze verklaringen kunnen niet in een korte termijn worden onderzocht op hun echtheid. Dat het Commissariaat daarom volstaat met de verwijzing naar de eerste asielaanvraag om aan te tonen dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Echter, op deze wijze is het onmogelijk om een nieuwe asielaanvraag in te dienen wanneer er geen documenten voorhanden zijn. Verzoeker geeft immers een zeer aannemelijke reden op voor het ontbreken van de gevraagde documenten.

Verzoeker heeft namelijk zijn eigen schoonfamilie in de problemen gewerkt door zijn vlucht naar België. Nu net de hulp inroepen van diezelfde schoonfamilie om een aantal documenten in handen te krijgen lijkt inderdaad zeer onrealistisch. Het voeren van een prima facie onderzoek kan enkel inhouden dat er op basis van de inherente kwaliteiten van de verklaring een oordeel wordt geveld over het waarheidsgehalte van die verklaringen.

Over de waarde van de verklaringen als nieuw element wordt met geen woord gerept door het Commissariaat. Dat is vreemd, aangezien het relaas van verzoeker wel degelijk van die aard is dat ze een gegronde vrees voor vervolging doen vermoeden en bijgevolg de kansen van verzoeker om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling aanzienlijk verhogen."

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen, die uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn meervoudige asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt op uitvoerige en concrete wijze toegelicht op basis van welke vaststellingen de commissaris-generaal tot dit besluit is gekomen en de nieuw afgelegde verklaringen niet heeft weerhouden als nieuwe elementen. Zo wordt in de bestreden beslissing onder meer uitdrukkelijk gemotiveerd dat de bij de tweede asielaanvraag

ingeroepen problemen die verzoekers familie sinds zijn vertrek uit Iran zou hebben ondervonden volledig voortvloeien uit het asielrelaas zoals reeds naar voor gebracht bij de eerdere asielaanvraag dat wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid werd afgewezen en dat deze louter bijkomende verklaringen niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Er wordt ook vastgesteld dat opnieuw geen enkel overtuigend bewijs, zoals een overlijdensakte van de schoonbroer, wordt voorgelegd en hiertoe evenmin een overtuigende reden wordt gegeven.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

[...]”

In de parlementaire voorbereiding wordt deze bevoegdheid als volgt toegelicht:

“Bij het al dan niet in overweging nemen maakt de Commissaris-generaal gebruik van een norm die overgenomen is uit artikel 32.4 van Richtlijn 2005/85/EG, en die dus enkel geïnterpreteerd kan worden door het Hof van Justitie van de Europese Unie. De Commissaris-generaal toetst conform deze norm of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn, of door de asielzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk vergroten dat de asielzoeker voor internationale bescherming – hetzij de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus – in aanmerking komt. Enkel indien de nieuwe elementen, daar inbegrepen verklaringen, documenten of enig ander bewijsstuk dat ter ondersteuning van een meervoudige asielaanvraag wordt bijgebracht, aan deze voorwaarde voldoen, wordt de aanvraag verder onderzocht. De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.

Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd; slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken; een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd; louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De niet-inoverwegingname omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een volgend asielverzoek wordt ingediend zal niet automatisch tot gevolg hebben dat dergelijke aanvraag niet in overweging wordt genomen.” (Parl. St. Kamer 2012-2013, nr. 2555/1, p. 22-24).

De commissaris-generaal oordeelde dat bij de meervoudige asielaanvraag geen nieuwe elementen in de zin van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet voorlagen op grond van volgende vaststellingen:

- de vaststelling dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas nog meer op de helling is komen te staan gelet op de fundamentele tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen afgelegd bij de eerste asielaanvraag dat hij nooit over een eigen paspoort beschikte en het gegeven dat hij bij een aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 november 2009 de eerste bladzijde van zijn paspoort voorlegde uitgereikt op 12 november 2007;
- de vaststellingen dat de bij de tweede asielaanvraag ingeroepen problemen die verzoekers familie sinds zijn vertrek uit Iran zou hebben ondervonden volledig voortvloeien uit het asielrelaas zoals reeds naar voor gebracht bij de eerdere asielaanvraag dat wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid werd afgewezen en dat deze louter bijkomende verklaringen niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen;
- de vaststelling dat opnieuw geen enkel overtuigend bewijs, zoals een overlijdensakte van de schoonbroer, wordt voorgelegd en hiertoe evenmin een overtuigende reden wordt gegeven.

Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de commissaris-generaal, waar deze zijn verklaringen als ongeloofwaardig beschouwt, de hem overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft overschreden. Hij betoogt dat dergelijke handelswijze een onderzoek ten gronde betreft, daar waar de commissaris-generaal slechts bevoegd is om preliminair te onderzoeken of nieuwe elementen aanwezig zijn. Hij geeft aan dat hem aldus ook een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad wordt ontnomen. Verzoeker lijkt voor te houden dat de bevoegdheid van verweerder er zich toe beperkte te beoordelen of de elementen nieuw zijn in de zin dat deze niet eerder werden aangebracht en betoogt verder dat het voeren van een *prima facie* onderzoek enkel kan inhouden dat op basis van de inherente kwaliteiten van de verklaringen zoals afgelegd bij de meervoudige asielaanvraag een oordeel wordt geveld over het waarheidsgehalte van die verklaringen en dat hierbij niet kan worden verwezen naar het reeds vaststelde ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas naar voor gebracht bij de eerste asielaanvraag waarop in de meervoudige asielaanvraag wordt voortgebouwd.

Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. De wetgever heeft, in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, verweerder bij een meervoudige asielaanvraag immers een bevoegdheid toegekend om na te gaan of de nieuw ingeroepen elementen, of andere nieuwe elementen, “*de kans aanzienlijk groter maken*” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Uit de parlementaire voorbereidingen bij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet – zoals hierboven weergegeven – blijkt zo ook duidelijk dat de wetgever heeft aangegeven dat de commissaris-generaal deze bevoegdheid kan aanwenden om een gegeven niet als nieuw element in de zin van voormelde wetsbepaling te weerhouden “*wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich*

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn” of indien de gegevens *“een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd”*. De wetgever stelde ook uitdrukkelijk voorop dat *“[d]e niet-inoverwegingname een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag [omvat]*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de hem in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft overschreden door de nieuw afgelegde verklaringen niet te weerhouden als nieuwe elementen gelet op onder meer de vaststellingen dat het louter bijkomende verklaringen betreffen die volledig voortbouwen op een asielrelaas dat wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid reeds werd afgewezen en dat opnieuw geen overtuigend bewijs voorligt.

Ter ondersteuning van zijn stelling verwijst verzoeker nog naar rechtspraak van de Raad betreffende het vroegere artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch – los van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – er blijkt *in casu* niet dat deze rechtspraak nog dienstig kan worden ingeroepen gelet op de invoering van het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de wetgever de beoordeling of een onderzoek ten gronde van een meervoudige asielaanvraag zich opdringt aan een andere overheid heeft toegekend en hierbij de criteria van het vroegere artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet heeft hernomen.

Waar verzoeker nog aangeeft dat door te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag het onmogelijk wordt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen wanneer men geen documenten kan voorleggen, merkt de Raad op dat dit betoog geen afbreuk vermag te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de meervoudige asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

Verzoeker geeft verder nog aan dat hij een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van documenten. Hij herhaalt hierbij zijn verklaringen zoals afgelegd voor de commissaris-generaal. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met deze uitleg van verzoeker waarom hij geen stukken kon voorleggen en op gemotiveerde wijze heeft geoordeeld waarom hij deze uitleg niet aanvaardt. Verzoeker gaat niet in op de concrete motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangaf nog regelmatig contact te hebben met zijn schoonbroer S. De Raad stelt vast dat de aangevoerde kritiek te dezen weliswaar blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat hiermee niet aannemelijk wordt gemaakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cfr.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Wat de thans bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten betreft *“waaruit de ongeschiktheid tot reizen moet blijken”*, merkt de Raad op dat verzoeker geheel in gebreke blijft enige toelichting te verstrekken bij (de neerlegging van) deze medische attesten. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen psychische problemen, doch oordeelde dat, aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de asielmotieven, uit niets blijkt dat de psychische problemen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan ter weerlegging van deze motivering, doch beperkt zich tot de neerlegging van twee medische attesten. De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing enkel een beslissing betreft waarbij de commissaris-generaal weigert een meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen, doch geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Nu de thans bestreden beslissing verzoeker geen verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten, kan de door hem voorgehouden onmogelijkheid tot reizen *in casu* hoe dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de commissaris-generaal beschikt krachtens artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Er kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal de hem in voormelde wetsbepaling toegekende bevoegdheid heeft overschreden.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker toont niet aan met welke elementen *in concreto* geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS